

der ere stærke nok for, at den Fjende, der vil angribe os, har en alvorlig Modstand at overvinde, og dernæst, at Indbringerne kunne skabe et Forsvar, der kan vare længe nok til, at de, som interessere sig for vor Bestaaen, kunne komme os til Hjælp. Jeg deler derfor tilfulde med mine Kammerater i Marinen Ønsket om Flaadens forsvarlige Udvikling; jeg beklager den forsmåede Tilstand, hvori den nu er, og skal være med til at bedste Gode at støtte enhver Bestræbelse for at raade Bod derpaa; men jeg maa tilstaa, at jeg ikke ganske kan dele den Betragtning, som de Herrer gjøre gjældende med Hensyn til Flaadens Anvendelse. Der er en lille Uenighed; det kan godt være, at den maasse ikke er saa stor, og at vi kunne komme til Enighed derom, og jeg skal derfor tillade mig at komme lidt nærmere ind derpaa. Jeg tror, som sagt, at vi gaa en gal Vej, hvis vi stille Flaaden lige overfor en bestemt Fordreng, nemlig, at den skal afværge Angreb; det tror jeg ikke, at Flaaden vil være istand til, og maa Muligheden indrømmes af, at Opfyldelsen af denne Fordreng kan glippe, saa er det, at Hærens Opgave skal begynde der, hvor Flaadens er sluppet. Efter min Mening vil jeg ikke engang anse det for ønskeligt, om Flaaden ved den første Kamp indlod sig i den Grad, som man pleier at betegne med det Udtryk at staa til sidste Mand, at den skulde afgjøre sin Eksistens som Flaade i den første Kamp. Nei, jeg mener, at Flaaden skal gjøre, hvad den kan, for at modvirke en Landgang; men paa samme Tid maa den have den Opgave, at den ikke i den Grad indlader sig i Kamp, at dens Eksistens som Flaade i Virkeligheden kompromiteres saaledes, at vi ingen Flaade har. Kan Flaaden saa ikke afværge en Landgang, saa kommer det Dieblit, hvor Fjenden gaar i Land, og saa er der to Tilfælde, der kunne indtræde efterat vi, hvad jeg naturligvis forudsætter, have mødt Fjenden ved Landgangen, uden at det er lykkedes os at staa ham tilbage. Enten have vi en Reduite — jeg skal ikke nævne Kjøbenhavn, men blot foreløbig nævne en Reduite; hvor den skal ligge, skal jeg heller ikke tale om — hvortil vi kunne trække os tilbage, eller vi have ikke nogen saadan. Gaae vi ingen Reduite, saa er det min fuldkomne Overbevisning, at den iland stegne Fjende kun vil gjøre Et, og det er, at han vil forsøge den Hær, som han har staaet, saa hurtigt som muligt for at overvinde den og hurtigt muligt at naae den aabne Hovedstad. Hvis vi derimod have en Reduite, hvorledes stiller Forholdet sig da? Ja, da vil den landstegne Fjende, uagtet det er lykkedes ham at gaa iland, ikke vove at foretage nogenformhelt Operation, førend han har skaffet sig en Basis for sine Operationer. En saadan Basis vil Landgangs punktet i Reglen aldrig kunne afgive. Førend Fjenden begynder at operere, maa han derfor først søge at sætte sig i Besiddelse af en eller anden Havn, og denne Havn

maa han befæste, og først naar dette er sket, vil han være istand til med Sikkerhed at kunne operere, være istand til at kunne rykke frem mod Reduiten. Denne Betragtning om en Reduits Nytte er ikke fremmed for mange af de ærede Medlemmer, selv af Flertallet, men de kaste Tanken om en saadan Reduite rent bort, fordi de ikke kunne tænke sig denne uden i Forbindelse med Kjøbenhavn. Nu vel, hvor er Valget. Min høitærede Nabo har i sin Bog udtalt, at vi have Valget mellem et af to Punkter, mellem Kjøbenhavn og Aggersøsfund, thi derom er der ingen Uenighed. Skulde vi have en Landbefæstning, saa maa den være der, hvor der er en Søbefæstning; altsaa, enten maa vi befæste Aggersøsfund eller Kjøbenhavn. Naar vi da nu ved en moden Overveelse ere komne til de samme Resultater, som min høitærede Nabo i sin Bog er kommen til, saa synes jeg ikke, at Valget kan være tvivlsomt; men forøvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal. Jeg ønsker ikke nogen Diskussion om Kjøbenhavns Befæstning, og jeg maa ialtsald holde, at det ikke er mig, der denne Gang har bragt Spørgsmaalet frem, men derimod det ærede Udvalgs Flertal. — Jeg gaar nu videre i Udviklingen. Hæren er nu altsaa gaaet tilbage til Reduiten, der er befæstet, Fjenden er fulgt efter og har begyndt Beleiringen. Hvor lang Tid der kan medgaa til Beleiringen, er der tidligere blevet talt om, og det skal jeg ikke her diskutere; men de Herrer kunne se, at kan en slet befæstet Stilling som Dybbøl holde sig i 2 Maanedes, saa kan en bedre Befæstning ialtsald holde sig længere, og da er efter min Mening det Dieblit kommet, da Flaaden vil komme til at spille sin egentlige Rolle, thi er der nogen Magt, der vil hjælpe os, saa er Hjælpen simpel; den behøver ikke at sende os en eneste Soldat, men kun at sende os de Skibe, der ere nødvendige til at tilveiebringe Herredømmet paa Søen, saa ere vi Herre over Situationen. Ser det, saa har Fjenden paa Efterretningen om, at vi have faaet Assistance, Valget imellem enten at søge at komme nord fra Sjælland eller, naar han vil blive der, at gaa til Grund, vel ikke af Mangel paa Sult, thi man dør ikke let af Sult paa Sjælland, men paa Grund af Noget, der er ligesaa farligt for en Armee: Mangel paa Ammunition; thi Efterretningen om Assistance vil jo ikke blive ubekendt i Reduiten, da den ligger ved en Flaadestation, vil jo dens Besætning være underrettet om Forholdene og deraf tage Anledning til at gjøre Udvald paa Udvald for at faae Fjenden til at skyde og staa ham af med hans Ammunition. Der ligger efter min Formening Flaadens Betydning. Dens Virksomhed er flyttet hen paa et noget andet Punkt end det, hvor Mange af Marinen mene, at den ligger; men det er en ikke ringe Opgave, der derved gives Flaaden; det er efter min Formening en stor og vigtig Opgave, og derfor ønsker jeg, at Flaaden maa faae den bedst mulige Udvikling.